

Sygn. akt III SK 5/04

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Najwyższy w składzie :

Dnia 26 lutego 2004 r.

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Myszka

SSN Andrzej Wasilewski

Protokolant Małgorzata Beczek

w sprawie z odwołania

Zakładu Elektroenergetycznego w

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o zatwierdzenie taryfy,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 26 lutego 2004 r.,
kasacji strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu
Antymonopolowego
z dnia 18 września 2002 r., sygn. akt XVII Ame 115/01,

oddala kasację i zasądza od powoda na rzecz pozwanego 3600
zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (URE) decyzją z dnia 3 września 2001 r. (DTA-821/2689-C/4/2001/AG), po rozpatrzeniu wniosku Zakładu Elektroenergetycznego z siedzibą w (dalej powoływanego jako Zakład Elektroenergetyczny w) odmówił zatwierdzenia zmiany taryfy dla energii elektrycznej, zatwierdzonej jego decyzją z dnia 5 lipca 2001 r. (DTA-821/2689-C/3/2001/AG).

W uzasadnieniu swej decyzji Prezes URE stwierdził, że Zakład Elektroenergetyczny w posiadający koncesję na przesyłanie i dystrybucję energii elektrycznej oraz koncesję na obrót energią elektryczną, uzyskał na podstawie decyzji Prezesa URE z dnia 5 lipca 2001 r. zatwierdzenie ustalonej przez siebie taryfy dla energii elektrycznej, która została ogłoszona w „Biuletynie Branżowym Urzędu Regulacji Energetyki – Energia elektryczna” nr 44 z dnia 6 lipca 2001 r. Następnie, pismem z dnia 17 sierpnia 2001 r. Zakład Elektroenergetyczny w wystąpił w trybie art. 155 k.p.a. z wnioskiem o zatwierdzenie zmiany uprzednio zatwierdzonej taryfy dla energii elektrycznej, motywując swój wniosek wzrostem kosztów zakupu energii elektrycznej i usług przesyłowych od - spółki dystrybucyjnej - który w stosunku do założeń przyjętych w uprzednio wniesionym wniosku o zatwierdzenie taryfy oszacowany został przez niego na kwotę 24.808 tys. złotych. Prezes URE wydając decyzję w szczególności miał na uwadze to, że wprowadzenie taryfy przedsiębiorstw energetycznych ustalane są w oparciu o wielkości planowane, które mogą odbiegać od wielkości faktycznych, jednakże niespełna dwumiesięczny okres obowiązywania taryfy ostatnio zatwierdzonej jest okresem zbyt krótkim, aby możliwe było dokonanie przeglądu i wiarygodnej weryfikacji założeń w stosunku do rzeczywistych kosztów i przychodów zarówno w obrocie, jak i w dystrybucji. Prezes URE podkreślił, iż dla odbiorców energii elektrycznej obsługiwanych przez Zakład Elektroenergetyczny w pozytywne załatwienie wniosku oznaczałoby kolejną, czwartą podwyżkę w bieżącym roku. Zaznaczyć należy, iż podwyżki cen energii elektrycznej odgrywają istotny wpływ na ogólny wzrost cen, o czym świadczy wywoływany przez nie silny impuls inflacyjny. Tymczasem, stosownie do

dyspozycji art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. Nr 54, poz. 348 ze zm.), Prezes URE jest obowiązany regulować działalność przedsiębiorstw energetycznych zgodnie z ustawą i założeniami polityki energetycznej państwa, zmiernając do minimalizacji kosztów przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców paliw i energii. Tym samym uznał, że w rozpoznawanej sprawie nie zostały spełnione przesłanki określone w art. 155 k.p.a., które umożliwiałyby pozytywne załatwienie wniosku i zatwierdzenie zmiany taryfy.

Powyzszą decyzję zaskarżył Zakład Elektroenergetyczny w , wniósł o jej uchylenie, względnie zmianę i zatwierdzenie zmienionej taryfy.

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Antymonopolowy wyrokiem z dnia 18 września 2002 r., XVII Ame 115/01 oddalił odwołanie powoda

Sąd zważył, że stosownie do treści art. 155 k.p.a. decyzja ostateczna, na mocy której strona nabyła prawo, może być w każdym czasie za zgodą strony uchylona lub zmieniona przez organ administracji publicznej, który ją wydał, lub przez organ wyższego stopnia, jeżeli przepisy szczególne nie sprzeciwiają się uchyleniu lub zmianie takiej decyzji i przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes stron. Konieczną przesłanką do zmiany decyzji pozwanego z dnia 5 lipca 2001 r. było istnienie interesu społecznego lub słusznego interesu stron. Powód nie twierdził, że w rozpoznawanej sprawie za zmianą prawomocnej decyzji przemawiał interes społeczny, a wywody, że podwyżka cen energii stanowi impuls inflacyjny, co nie jest korzystne społecznie, nie były kwestionowane. Rozpatrzenia zatem wymagała kwestia, czy istniała druga z wymienionych w art. 155 k.p.a. przesłanek zmiany prawomocnej decyzji. Sąd stwierdził, że ustawodawca jednoznacznie wskazał, iż nie każdy interes strony może stanowić podstawę zmiany prawomocnej decyzji, a jedynie taki, któremu można przydać przymiot "słuszności". Słuszny interes strony, a więc taki, który jest godny ochrony, podlega każdorazowo zindywidualizowanej ocenie organu administracyjnego. Rozstrzygnięcia wydane na podstawie art. 155 k.p.a. są więc zawsze oparte na konstrukcji uznania administracyjnego. W rozpoznawanej sprawie organ administracyjny dokonał więc oceny, czy bezsprzeczny interes powoda w stosowaniu wyższych stawek taryfowych jest interesem słusznym w rozumieniu art.

155 k.p.a. W ocenie Sądu Antymonopolowego celem regulacji w zakresie taryf, realizowanym za pośrednictwem uprawnienia Prezesa URE do zatwierdzania taryf jest stworzenie rynku konkurencyjnego, co wynika z treści art. 49 Prawa energetycznego. Rozporządzenie Ministra Gospodarki w sprawie taryf cel ten potwierdza, wprowadzając zasadę kalkulowania uzasadnionych kosztów prowadzenia przez przedsiębiorstwo energetyczne działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania, przesyłania i dystrybucji oraz obrotu energią elektryczną. Przedsiębiorstwo energetyczne jest uczestnikiem rynku energetycznego, poprzez zawierane i realizowane umowy cywilnoprawne. Jego obowiązkiem jest więc tworzenie stosunków cywilnoprawnych. Zakład Elektroenergetyczny w w ramach ich wykonywania i realizowania wynikającego z art. 354 k.c. obowiązku współdziałania, miał możliwość planowania rocznych kosztów prowadzenia działalności gospodarczej. Przedsiębiorstwo energetyczne, w ramach ryzyka gospodarczego związanego z prowadzoną przez nie działalnością, ponosi koszty wynikające z nietrafnych ocen co do wysokości planowanych kosztów. Równocześnie jest ono beneficjentem korzyści uzyskiwanych w przypadku, gdy koszty rzeczywiste okazały się niższe od planowanych. W ocenie Sądu Antymonopolowego, za godny ochrony nie można uznać interesu strony, polegającego na niwelowaniu skutków ekonomicznych, wynikających z normalnego ryzyka gospodarczego. Przepis art. 155 k.p.a. ma charakter nadzwyczajny, na co wskazuje nawet jego usytuowanie, gdyż narusza porządek prawny, wynikający z prawomocnej decyzji. Jego zastosowanie muszą zatem uzasadniać racje o charakterze nadzwyczajnym, których strona nie mogła przewidzieć zachowując należyta staranność. W rozpoznawanej sprawie powód nie wskazał swoich działań, jakie podjął przy planowaniu kosztów swojej działalności dla oszacowania planowanych kosztów zakupu energii i usług od Nie wskazał także, że nie miał możliwości wprowadzenia do umów z tym kontrahentem klauzul gwarantujących mu, z odpowiednim wyprzedzeniem, wiedzę co do planów taryfowych Sąd Antymonopolowy zwrócił również uwagę, że odmienna wykładnia, umożliwiająca przenoszenie wszystkich podwyżek cen wprost na konsumentów, przeciwdziałałaby kształtowaniu się rynku energetycznego po stronie popytowej. Dystrybutor energii nie oddziaływałby rynkowo na jej producenta,

zmuszając go do ograniczania wzrostu cen, zwiększania efektywności itp. W konsekwencji, przeciwdziałałoby to powstaniu rynku konkurencyjnego. Skoro zatem za zmianą decyzji z dnia 5 lipca 2001 r. nie przemawiał słuszny interes strony, trafne było rozstrzygnięcie zaskarżonej decyzji.

Powód zaskarżył ten wyrok kasacją zarzucając mu rażące naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 45 ust. 1 oraz art. 23 ust. 1 Prawa energetycznego oraz § 10 rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie taryf, co doprowadziło do naruszenia art. 21 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przez naruszenie zasady ochrony prawa własności i zakazu wywłaszczania bez podstawy prawnej i bez odszkodowania, poprzez niewłaściwe zastosowanie pojęcia "uzasadnionych kosztów działalności przedsiębiorstw energetycznych" oraz pojęcia "pokrycia" tych kosztów, na skutek czego w taryfie powoda nie zostały uwzględnione uzasadnione koszty jego działalności w zakresie przesyłania, dystrybucji i obrotu energią elektryczną. W ocenie powoda pozwany, analizując jego wniosek oparty na art. 155 k.p.a., zgodnie z literalnym brzmieniem tego przepisy powinien się kierować obok interesu społecznego także słusznym interesem strony, czego to w odniesieniu do wniosku powoda nie uczynił. Art. 45 Prawa energetycznego nakazuje bowiem, aby taryfy dla energii elektrycznej zapewniały z jednej strony pokrycie kosztów uzasadnionych działalności przedsiębiorstw energetycznych, z drugiej zaś ochronę interesów odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen. Zdaniem powoda pozwany naruszył także art. 23 ust. 1 Prawa energetycznego, którym jest zobligowany do regulacji działalności przedsiębiorstw energetycznych tak, aby zmierzać do równoważenia interesów przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców energii. Powód podniósł, iż podstawą wyliczenia przez niego uzasadnionych kosztów będących przesłanką określenia taryfy dla energii elektrycznej były przewidywane stawki taryfowe przekazane mu przez pozwanego w pismach z dnia 18 maja 2001 r. (k. 22 –29 akt), które zawierają zdanie: „przedstawione opracowanie ma stanowić podstawę kalkulacji taryf poszczególnych spółek dystrybucyjnych”. Taryfa wyliczona w oparciu o te dane, w tym wielkości cen i stawek opłat dla taryfy została zatwierdzona przez pozwanego dnia 5 lipca 2001 r. Zdaniem powoda w sytuacji, gdy następnego dnia tj. 6 lipca 2001 r. pozwany zatwierdził nową taryfę

(wyższą od tej, w oparciu o którą nakazywał dokonanie kalkulacji taryf spółkom dystrybucyjnym) jest oczywiste, że zmieniły się uzasadnione koszty działalności powoda i jego wniosek o zmianę decyzji w trybie art. 155 k.p.a. powinien zostać uwzględniony. Wzrost planowanych uzasadnionych kosztów działalności powoda nie wynikał, jak to stwierdził Sąd, ze zmiany stosunków cywilnoprawnych w ramach zwykłego ryzyka gospodarczego lecz wyłącznie z czynności organu administracji rządowej i wydanej przez niego decyzji administracyjnej, na którą powód nie miał wpływu. W ocenie powoda został on pokrzywdzony bezprawnym działaniem pozwanego na korzyść odbiorców. Argumentację swą wsparł powołaniem się na art. 21 Konstytucji.

Okolicznością uzasadniającą przyjęcie kasacji do rozpoznania w opinii skarżącego jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego polegającego na konieczności określenia treści norm prawnych zawartych w art. 45 ust. 1 i art. 23. ust. 1 Prawa energetycznego oraz 10 rozporządzenia w sprawie taryf w związku z art. 21 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, jak również konieczność wykładni tych przepisów, przez jednoznaczne określenie, czy zmiana planowanych uzasadnionych kosztów działalności przedsiębiorstwa energetycznego, wynikająca wyłącznie z innej decyzji pozwanego kształtującej te planowane koszty, stanowi podstawę do zmiany decyzji zatwierdzającej taryfę w trybie art. 155 k.p.a. W ocenie powoda rozstrzygnięcia wymaga także kwestia, czy w świetle art. 45 ust. 1 i art. 23 ust. 1 Prawa energetycznego oraz art. 21 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, przedsiębiorstwo energetyczne ma prawo osiągać godziwy zysk z działalności objętej zakresem przedmiotowym ustawy. Zdaniem pozwanego i Sądu Antymonopolowego, tak długo jak przedsiębiorstwo energetyczne nie notuje strat sytuacja jest zgodna z prawem. Powód zaznaczył, że nie bez znaczenia jest także fakt, że utracone przez niego wskutek odmowy zmiany taryfy 24.808 tys. zł. nie zostało uwzględnione przy kalkulacji kolejnej jego taryfy obowiązującej od dnia 4 lipca 2002 r. Kwota ta stanowi więc jego szkodę, która nie została naprawiona. Z tych przyczyn żądanie stwierdzenia bezprawności działania pozwanego jest w pełni uzasadnione.

Powód wniósł o zmianę wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez wydanie wyroku dokonującego zmiany jego taryfy, zatwierdzonej przez pozwanego

sam rok zostały ustalone stawki opłat i cen wyższe aniżeli stawki planowane (przewidywane), o których Prezes URE informował przedsiębiorstwo energetyczne w formie wytycznych. Należy przyjąć, iż wyższe stawki taryfy zatwierdzonej przez Prezesa URE dla przedsiębiorstwa na dany rok należy traktować jako uzasadniony koszt ponoszony w tym roku przez powoda, który faktycznie okazał się wyższy o uprzednio przewidywanego uzasadnionego kosztu, jaki powód przyjął na etapie kalkulacji przy ustalaniu własnej taryfy na ten sam rok. Wynika stąd, iż w okresie obowiązywania nowej taryfy dla przedsiębiorstwa poniesie on z tego tytułu w okresie obowiązywania własnej (odpowiednio niższej skalkulowanej) taryfy stratę lub osiągnie zysk niższy od spodziewanego.

Niezależnie jednak od tych ustaleń Sąd Najwyższy zważył, iż celem ustawy - Prawo energetyczne jest między innymi także przeciwdziałanie negatywnym skutkom monopolii oraz ochrona interesów odbiorców i minimalizacja kosztów (art. 1 ust. 2 tej ustawy). Dlatego ustawa ta przyznała Prezesowi URE kompetencję w zakresie regulacji działalności przedsiębiorstwa energetycznego także poprzez wydawanie decyzji w sprawie zatwierdzania dla niego taryfy energii elektrycznej, która ustala obowiązujące dla określonych odbiorców ceny lub opłaty za energię oraz warunki ich stosowania (art. 23 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 w związku z art. 3 pkt 17 Prawa energetycznego - wyjątki w tym względzie dopuszczone zostały jedynie w sytuacji, o której mowa w art. 49 ustawy). Taryfy dla energii elektrycznej powinny być przy tym ustalane w ten sposób, aby zapewnić równocześnie z jednej strony – pokrycie uzasadnionych kosztów działalności przedsiębiorstwa energetycznego, a z drugiej – także ochronę interesów odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen (art. 45 ust. 1 w związku z art. 3 pkt 21 Prawa energetycznego oraz § 3 pkt 1 i pkt 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie taryf).

Rozpoznając zarzuty kasacyjne nie można zatem pominąć okoliczności, iż szczegółowe zasady kształtowania i kalkulacji oraz obowiązywania taryf dla energii elektrycznej określone zostały w drodze wydanego na podstawie upoważnienia wynikającego z art. 46 Prawa energetycznego rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie taryf, gdzie w § 6 ust. 1 sformułowana została zasada, w myśl której taryfę ustala się na okres 12 miesięcy, począwszy od dnia 1 lipca każdego roku. Zasada ta polega na założeniu rocznej trwałości decyzji Prezesa URE w sprawie

zatwierdzenia taryfy. Wprowadzenie i przestrzeganie tej zasady na rynku energetycznym sprzyjać ma stabilizacji tego rynku i pewności sytuacji prawnej wszystkich jego uczestników, w tym także odbiorców energii elektrycznej – czyli każdego, kto otrzymuje lub pobiera tę energię na podstawie umowy z przedsiębiorstwem energetycznym (art. 3 pkt 13 Prawa energetycznego). W szczególności zasada ta stanowi gwarancję pewności warunków zakupu energii elektrycznej dla tzw. odbiorcy końcowego, czyli tego odbiorcy, który całość kupowanej energii elektrycznej zużywa na własne potrzeby (§ 2 pkt 20 rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie taryf). W tym samym celu wprowadzony został również obowiązek prawny kształtowania taryfy w taki sposób, aby odbiorca mógł na jej podstawie obliczyć należność odpowiadającą zakresowi usług związanych z zaopatrzeniem w energię elektryczną, określone w umowie sprzedaży energii elektrycznej lub w umowie o świadczenie usług przesyłowych (§ 5 ust. 3 rozporządzenia). Zamierzoną konsekwencją powyższych rozwiązań prawnych jest to, że każdy odbiorca energii elektrycznej, a w szczególności także jej odbiorca końcowy, dzięki trwałości decyzji Prezesa URE w sprawie zatwierdzenia taryfy, może na okres co najmniej roku obowiązywania taryfy w sposób racjonalny i pewny zarazem planować w swoim budżecie środki finansowe, jakie będzie zmuszony wydatkować z tytułu kosztów zużycia energii elektrycznej. Odstąpienie od sformułowanej w § 6 ust. 1 rozporządzenia zasady prawnej obowiązywania taryfy w okresie 12 miesięcy, począwszy od dnia 1 lipca każdego roku, możliwe jest jedynie w przypadku nieprzewidzianej, istotnej zmiany warunków prowadzenia przez przedsiębiorstwo energetyczne działalności gospodarczej (§ 6 ust. 2 rozporządzenia), przy czym przepis ten – jako dopuszczający wyjątek – należy interpretować w sposób ścisły.

W kontekście okoliczności faktycznych, jakie zaistniały w rozpoznawanej sprawie, należało rozważyć, czy chodzi tu o przypadek nieprzewidzianej, istotnej zmiany warunków prowadzenia przez przedsiębiorstwo energetyczne działalności gospodarczej, o którym mowa w § 6 ust. 2 rozporządzenia, a tym samym, czy spełnione zostały przesłanki prawne uzasadniające wyjątkowe odstąpienie od zasady rocznego obowiązywania taryfy, która została zatwierdzona i już obowiązuje w danym roku.

Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że wskazana sytuacja nie może być traktowana jako przypadek nieprzewidzianej, istotnej zmiany warunków prowadzenia przez przedsiębiorstwo energetyczne działalności gospodarczej. Sąd Najwyższy stwierdza w szczególności, że jest oczywiste, iż w sytuacji gdy stawki opłat i cen ustalone w obowiązującej w danym roku taryfie przedsiębiorstwa są wyższe aniżeli stawki planowane (przewidywane), które powód przyjął jako podstawę dla kalkulowania stawek własnej taryfy obowiązującej w tym samym roku, to w okresie roku obowiązywania obu tych taryf przedsiębiorstwo energetyczne poniesie realną stratę, która będzie wynikać z różnicy ponoszonych przez nie kosztów. Należy mieć jednak na uwadze to, że przedsiębiorstwo energetyczne kalkulując i ustalając stawki taryfy na dany rok, która następnie została zatwierdzona decyzją Prezesa URE, poza uzasadnionymi kosztami wynikającymi z planowanych (przewidywanych) – a w danym wypadku, jak się później okazało, zaniżonych – stawek taryfowych przedsiębiorstwa uwzględniło również inne koszty i planowany własny zysk z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej (art. 46 Prawa energetycznego oraz § 10 - § 28 rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie taryf). W tej sytuacji strata, którą poniesie w danym roku powód z tej przyczyny, że we własnych uzasadnionych kosztach nie uwzględnił obowiązywania wyższych (niż przyjęte we własnej kalkulacji) stawek taryfowych z tytułu zakupu energii elektrycznej i usług przesyłowych od przedsiębiorstwa w konkretnym wypadku będzie się wprawdzie praktycznie zawsze sprowadzała do obniżenia ogólnego wyniku ekonomicznego przedsiębiorstwa w stosunku do wyniku planowanego, jednak wcale nie musi oznaczać, że w danym okresie rozliczeniowym jego działalność gospodarcza także w ogólnym rozliczeniu wcale nie przyniesie zysku lub wręcz spowoduje ujemny wynik ogólny. Mając to na uwadze oraz zważywszy równocześnie, że zasada trwałości obowiązywania taryfy przez okres 12 miesięcy od dnia 1 lipca każdego roku nie ma na celu jedynie ochrony interesu gospodarczego przedsiębiorstwa energetycznego, lecz zapewnić ma ogólną stabilizację rynku energetycznego i pewność sytuacji prawnej wszystkich jego uczestników, w tym także odbiorców energii elektrycznej (art. 3 pkt 13 Prawa energetycznego), Sąd Najwyższy uważa, iż w zaistniałej sytuacji faktycznej powołanie się przez Zakład Elektroenergetyczny w

Gliwicach wyłącznie na okoliczność, że poniósł on stratę wynikającą z faktu przyjęcia w dobrej wierze przekazanej drogą urzędową przez Prezesa URE informacji w kwestii planowanych (przewidywanych) niższych uzasadnionych kosztów nie może samo przez się przesądzać o dopuszczalności zmiany obowiązującej taryfy przedsiębiorstwa energetycznego przed upływem roku obowiązywania tej taryfy. Powód nie wykazał bowiem, że z tej przyczyny w ogóle pozbawiony został w danym roku zysku lub doprowadziło to ujemnego ogólnego wyniku prowadzonej przez niego działalności gospodarczej w danym roku. Sąd Najwyższy zważył, iż w kasacji skarżący wręcz zaznaczył, iż osiągnął w 2001 r. zysk wynoszący 0,11%. Stwierdził także, „że gdyby Pozwany zatwierdził taryfę Powoda, to zysk ten zmieniłby się nieznacznie – w granicach setnej części procenta.”

W tej sytuacji, wniosek przedsiębiorstwa energetycznego o zmianę w trybie art. 155 k.p.a. wydanej wcześniej decyzji Prezesa URE w sprawie zatwierdzenia dla niego taryfy energii elektrycznej na dany rok, nie mógł być przez Prezesa URE załatwiony pozytywnie, ponieważ stosownie do dyspozycji art. 155 k.p.a.: „Decyzja ostateczna, na mocy której strona nabyła prawo, może być w każdym czasie za zgodą strony uchylona lub zmieniona przez organ administracji publicznej, który ją wydał (...) jeżeli przepisy szczególne nie sprzeciwiają się uchyleniu lub zmianie takiej decyzji i przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony (...)”, przy czym przepis ten – jako, że dopuszcza on odstępstwo od sformułowanej w art. 16 § 1 k.p.a. zasady trwałości ostatecznych decyzji administracyjnych – w żadnym wypadku nie powinien być interpretowany w sposób rozszerzający. Tymczasem, w rozpoznawanej sprawie zmiana taka – stosownie do poczynionych wyżej ustaleń – stanowiłaby naruszenie obowiązującej na gruncie Prawa energetycznego zasady rocznego obowiązywania taryfy zatwierdzonej decyzją Prezesa URE, skoro w danym wypadku nie zostały spełnione przesłanki prawne uzasadniające odstępstwo od tej zasady (§ 6 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie taryf).

Niezależnie od tego, Sąd Najwyższy stwierdził, że chociaż rozbieżności pomiędzy wysokością przewidywanej kwoty dla ... a wysokością taryfy faktycznie zatwierdzonej dla tego przedsiębiorstwa nie jest okolicznością

